

چکیده

این پژوهش، به روش توصیفی - تحلیلی انجام شده است. هدف کلی از انجام آن اتخاذ شیوه‌هایی است که منجر به بهبود کیفیت مدیریت بیمارستان‌های سازمان تأمین اجتماعی شهر تهران گردد. محیط پژوهش ۷ بیمارستان وابسته به سازمان تأمین اجتماعی شهر تهران در سال ۱۳۷۷ بوده است. جامعه پژوهش شامل پزشکان و پرستاران این بیمارستان‌ها بطوریکه پزشکان حداقل دارای تحصیلات تخصصی پزشکی و پرستاران حداقل دارای تحصیلات لیسانس پرستاری بوده و هر دو گروه دارای مسوولیت اجرایی در یکی از بخش‌های بیمارستان بودند. ابزار جمع‌آوری اطلاعات پرسشنامه بوده است. بدین منظور ۲ سری پرسشنامه تهیه گردید که یک سری آن مربوط به پزشکان و پرستاران بوده و در جهت رسیدن به اهداف پژوهش از آن استفاده گردید و یک سری دیگر مربوط به مدیران بیمارستان‌ها بوده که به منظور آشنایی کلی با ویژگی‌های فردی مدیران تهیه شد و اطلاعات آن پژوهشگر را در ارائه پیشنهادها کمک نموده است.

در این پژوهش مبادرت به تعیین نگرش پزشکان و پرستاران بیمارستان‌های مذکور نسبت به برنامه‌ریزی، سازماندهی، بکارگیری نیروی انسانی، هدایت، هماهنگی، انگیزش، نوآوری، ارتباطات، نظارت و کنترل و در نهایت مدیریت بیمارستان شده است. مهمترین یافته‌ها بقرار زیر می‌باشد:

بیشترین تعداد پزشکان و پرستاران نسبت به اصول فوق دارای نگرش " تا حدی مطلوب " بوده اند و بین نگرش آنان نسبت به آن اصول تفاوت معنی‌داری وجود نداشت.

تقریباً اکثریت پزشکان و پرستاران نسبت به ۳ عامل انگیزش، نوآوری و بکارگیری نیروی انسانی نگرش

"نامطلوب" داشتند. همچنین تعداد زیادی از پرستاران به عدم وجود ارتباط صحیح با مدیریت بیمارستان اشاره نموده بودند.

کمترین تعداد پزشکان و پرستاران به نقش موثر مدیر بیمارستان در مدیریت بیمارستان اشاره نموده بودند که با توجه به مطالعه ویژگی های فردی مدیران بیمارستان های فعلی لازم است در خصوص انتخاب و انتصاب مدیران نکات لازم در نظر گرفته شود.

اکثریت پزشکان و پرستاران بر این عقیده بودند که مدیر بیمارستان می بایست حتماً دارای تحصیلات دانشگاهی در زمینه مدیریت باشد و اطلاعات کافی از مسائل پزشکی و بهداشتی نیز داشته باشد.

در پایان در ارتباط با هر یک از مسائل فوق الذکر رهنمودهایی ارائه شده است که بدان وسیله می توان شیوه هایی را بمنظور بهبود کیفیت مدیریت بیمارستان اتخاذ نمود.